

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ДЪРВОТО

chitanka.info

Видяха дървото далеч от обикновените места, където играеха и се разхождаха. Отклониха се от пътеките, пребродени не един и два пъти. Подтичваха, гонейки слънчевите лъчи и пеперуди, подминаха храсти, отрупани с малини и къпини.

Безгрижен ден, красив, тих и спокоен като щастливо детство. Смехът им се носеше над поля и гори, волен и свободен. Играеха невинно, въпреки че навлизаха във възрастта, когато момичетата и момчета все повече се отчуждават едни от други, поради неосъзнатото привличане помежду си. Животът бе пред тях и тъмната му, лепкава сянка бе надвиснала над тях. Все още не я виждаха, а и сравнително рядко я усещаха, главно по държанието на възрастните към тях.

Разменените погледи, обаче, понякога подсказваха за бушуващите емоции в развиващите им се тела. Момчето не виждаше голите й колене за пръв път, но ги възприемаше по друг начин. Вече не дърпаше дългата руса коса за удоволствие, не я спъваше по каменистата пътека само за да я види да пада и да плаче от безсилие. Случваше се да й подаде ръка, за да й помогне да мине лесно през потруднопроходимо място. Тя от своя страна отмяташе глава назад, така че косите й се разливаха като узряло жито и се смееше, отблъсквайки ръката му и прескачаше трудното място. Когато й подаряваше шепа сочни малини, тя ги приемаше със свенливата усмивка, която носеше на ъгълчетата на устните си, а от нея прозираше зрелостта на красива, ухажвана дама.

Лятото над децата сипеше щастие. Това последно лято, когато две деца тичат щастливи и волни на воля.

Дървото се издигаше на закътано място в подветрената страна на висока скала. Как стигнаха до това място те самите не разбраха, но виждайки дървото вече бяха уморени и се спуснаха към него. Легнаха в дълбоката сянка, запъхтени, потни и жадни. Гледаха към синьото небе през преплетените клони и листа, сочеха и оприличаваха формите им на различни неща — фантастични и реални. После станаха и се огледаха — стори им се, че мястото е вълшебно. Въздухът бе кристален, свеж, чист и хладен, пеперудите им се струваха по-едри и с по-ярки цветове, а птичите песни високи и ясни.

„Да имаше вода“, си помисли момичето.

Другото дете сякаш долови това и изтича бързо към скалата. Покатери се умело по издатините и се огледа. Странното място изглеждаше подредено, камъните образуваха ниски арки, под които можеше да се провре, ако пълзи.

Извика другарката си, защото чу шум от течаща вода. Тя се качи и заедно се промушиха. Видяха изворче, бликащо от цепнатина в скалата. Момичето се наведе и потопи устни. Водата бе ледена. Освежи се и се обърна към момчето, за да му се оплези, ощице, за да се погонят в това вълшебено царство.

Той стоеше загледан над скалата с извора. Пристъпи като хипнотизиран напред, подмина я и се изправи, проточвайки врат.

Момичето го последва. Огромната скала бе кръгла, наподобявайки зид, издигнат, за да защитава гола полянка, покрита само с мъхове, в чиято среда се издигаше дърво. Ако предното дърво, под което бяха почивали им се бе видяло голямо, то това бе огромно. Истински колос. Клоните му се спускаха към земята, сякаш оформяйки юрта. Цялото бе отрупано с едри червени плодове колкото юмрук. Не бяха виждали такива никога.

Спуснаха се и се приближиха плахо към гиганта. Разгледаха го внимателно с някакво чувство на благоговение, което импулсивно изникна в сърцата им. Докоснаха кората му — груба и набраздена.

„Приличат на лица!“, каза момичето, отговаряйки на немия въпрос на момчето. Наистина, сякаш кората на дървото бе съставена от десетки или стотици дървени лица — мъжки, женски, детски.

Двамата се заиграха около Дървото. Оприличаваха лицата на свои познати и се смееха весело. Когато играта им омръзна седнаха в „юртата“. Мълчаха. Имаше нещо магическо и могъщо, което усещаха във въздуха. Внезапно ги изпълни страх и момичето потърси пипнешком ръката на момчето. Седяха така — две деца, хванати за ръце, красиви и невинни.

— Септември ще заминем в чужбина! Баща ми си е намерил работа... — каза момичето.

Думите натъжиха момчето. Ръката му бе потна. За пръв път я държеше за ръка и искаше този момент да продължи вечно.

— Ще се видим ли?

— Чух майка да казва, че в началото ще е трудно и няма да се връщаме поне първите една-две години.

Той замълча и сведе очи. След това тръсна глава и стана. Обиколи дървото и тайно избърса очи с ръкав. Тогава видя хралупата. Беше в сенките, между браздите на Дървото.

— Еха-а-а, ела да видиш! — извика я той, по детски забравил нещастieto, което само допреди минута го натъжаваше.

Момичето дойде и възкликна удивено:

— Дали може да се влезе?

— Доста е тясно — опита да се промуши момчето.

— Чакай, чакай, ти си по-едър — избута го тя, наведе се и се промуши в ствола. — Мале-е-е — чу се далечния й глас. — Колко е широко вътре.

Той успя само да провре глава, колкото да се огледа. Наистина вътре хралупата сякаш заемаше цялото пространство на ствола. Даже бе странно уютно и приятно. „Сякаш съм у дома с чаша какао“, помисли си той.

„Няма да я виждам повече! Никога няма да играем, както това лято.“ Последното лято преди есента на живота да ги разнесе в различни посоки.

Мръкваше се, когато се отдалечи. Изкатери скалния кръг, пи вода от изворчето и се обърна да погледне Дървото. Още чуваше виковете й, които вече заглъхваха от умора. Обърна се и избяга. Имаше да обяснява много, да лъже, да слуша обвинения и клетви, но бе готов на всичко.

Върна се след година. Вече не онова дете, което скачаше от камък на камък, което тича след пъстрокрила пеперуда, а юноша. Приблiжи се до скалното образувание, което обграждаше и защитаваше Дървото. С мъка успя да се провре под едната каменна арка, накваси устни в изворчето и побърза към приятелката си. Тя беше там. Чакаше го. Не беше заминала с баща си в чужбина. Приблiжи се до нея и я целуна, разказа й какво се е случило с него през годината, а после обходи ствола. Дървото бе затворило хралупата, където тя се бе промушила преди дванадесет месеца. Лико бе покрило лицето й, а от пръстите й бяха израснали крехки вейки.

Завинаги негова!

Идваше всяка година и я съзерцаваше как се слива с растението все повече и повече, докато един ден, девет години по-късно, различаваше само лицето ѝ в кората. Погали го и го целуна за последно. Заминаваше за чужбина!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.